

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně:

D. P.

bytem X.

zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti

žalovanému:

Krajský úřad Zlínského kraje

sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUZL-76941/2015, ve věci
přestupku,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

1. Městský úřad Vsetín jako správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 4. 11. 2015, č. j. MUVS 8232/2015/OSA/Po/22, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že dne 24. 7. 2015 v čase okolo 21:35 hodin ve Vsetíně, na ulici Smetanova, u pizzerie Al Capone, nepředložila na výzvu příslušníka Policie ČR řidičský průkaz, čímž porušila povinnost dle ustanovení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (výrok I. B cit. rozhodnutí), za toto jednání (a společně za jednání pod bodem A. výroku I. cit. rozhodnutí) uložil správní orgán prvního stupně žalované pokutu ve výši 2.000 Kč. K odvolání žalobkyně žalovaný jako odvolací správní orgán napadené rozhodnutí ve výroku o vině I.A zrušil a řízení zastavil [§ 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád], ve výroku o vině I.B změnil tak, že za slovní spojení „u pizzerie Al Capone“ doplnil slovní spojení „z nedbalosti“, současně změnil výrok II. o uložení sankce tak, že pokutu uloženou správním orgánem prvního stupně snížil na částku 1.800 Kč; ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

B. Žalobní body

2. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že:
 - 1) je nepřezkoumatelné, jelikož výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje označení zákonné povinnosti, kterou měla svým jednáním porušit. Dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který byl rozhodnutím žalovaného potvrzen, porušila žalobkyně ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nedefinuje, jaké doklady je řidič povinen předložit na výzvu policisty a pouze odkazuje na odstavce 8 a 9 téhož ustanovení, kde je teprve povinnost řidiče konkretizována vyjmenováním jednotlivých dokladů. Předmět řízení však musí být v rozhodnutí správního orgánu vymezen tak, aby jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, označena musí být jak skutková podstata, tak ustanovení zákona, které bylo porušeno. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2018, č. j. 2 As 34/2006-73 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32. Výrok napadeného rozhodnutí je z tohoto důvodu dle jejího názoru nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a neurčitost;
 - 2) žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkami vznesenými v odvolání, a to konkrétně s námitkou, že žalobkyně nenaplnila skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nepředložením řidičského průkazu, jelikož nebyla výslovně k předložení řidičského průkazu vyzvána. Žalobkyně namítá, že ji příslušník Policie České republiky vyzval k předložení „dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla“, tato výzva je však dle jejího názoru nesrozumitelná, nebyly v ní konkretizovány doklady, které měla předložit, a tedy nevěděla, že je vyzývána k předložení právě řidičského průkazu. Z tohoto důvodu jí nevznikla povinnost řidičský průkaz předložit. Na účastníky silničního provozu dle jejího názoru nelze klást nepřiměřené nároky ohledně znalosti právních termínů a zákona nad míru potřebnou. Pokud žalovaný uvádí, že žalobkyně na místě sdělila příslušníkovi Policie ČR, že nemá u sebe řidičský průkaz, jedná se o reprodukovanou výpověď, která není přípustná, v tomto

smyslu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012-42;

3) žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále nevypořádal s odvolací námitkou, že žalobkyně v době výzvy k předložení řidičského průkazu již vozidlo neřídila, tj. nebyla řidičem, a policista tedy neměl právo předložení řidičského průkazu požadovat, v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č.j. 2 As 1/2011-60. Její jízda předcházející výzvě policisty nebyla nijak nestandardní, příslušník Policie České republiky požadoval předložení dokladů teprve na základě sdělení žalobkyně, že nic nespáchala. Pokud měl příslušník Policie České republiky za to, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, musel by jí sdělit, z jakého protiprávního jednání je podezřelá a v souvislosti s tímto by teprve byl oprávněn požadovat předložení řidičského průkazu. Mezi předchozí jízdou žalobkyně a výzvou k předložení řidičského průkazu tedy chyběla jakákoliv souvislost.

C. Stanovisko žalovaného

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

ad 1) výrok napadeného rozhodnutí je určitý a jasný, je v něm popsáno, jaký doklad žalobkyně nepředložila v rozporu s ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (v tehdy platném znění);

ad 2) v odvolání vznesené námitky byly v napadeném rozhodnutí vypořádány, přičemž odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí;

ad 3) žalobkyně bezprostředně před výzvou k předložení řidičského průkazu ukončila řízení vozidla, proto byla stále v pozici řidiče a povinnost předložit doklady nebyla nedůvodná či šikanózní. Shodně jako žalobkyně ve vztahu k této žalobní námitce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60, dle jeho názoru byla splněna podmínka na první pohled zjevné souvislosti mezi důvodem k učinění výzvy a účasti obviněné v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče motorového vozidla. Silniční kontrola má preventivní charakter, nelze ji bez dalšího považovat za šikanózní, k vlastní kontrole řidiče není třeba důvodného podezření z protiprávního jednání a řidič je povinen ji strpět, zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 276/2014-61.

D. Obsah správního spisu

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující:

Rozhodnutím Městského úřadu ve Vsetíně ze dne 4. 11. 2015, č. j. MUVS 8232/2015/OSA/Po/22 byla žalobkyně uznána vinnou dvěma přestupky uvedenými ve výroku I. citovaného rozhodnutí pod body A., B. (uvedené rozhodnutí bylo ve výroku I. A ohledně uznání žalobkyně vinou z přestupku ze dne 16. 7. 2015 k odvolání žalobkyně v odvolacím řízení zrušeno a není proto předmětem soudního přezkumu). Výrokem I. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

byla žalobkyně uznána vinnou tím, že dne 24. 7. 2015 v čase okolo 21:35 hodin ve Vsetíně, na ulici Smetanova, u pizzerie Al Capone, nepředložila na výzvu příslušníka Policie ČR při dopravní kontrole řidičský průkaz, a tím porušila ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015), tedy jako fyzická osoba se dopustila přestupku v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplnila nebo porušila povinnost stanovenou v hlavě II. citovaného zákona, a tím se dopustila přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni, za jednání ve výroku I. pod body A. a B., pokutu ve výši 2.000 Kč. Z oznámení o přestupku č. j. 79390/PŘ-2015-151506 ze dne 24. 7. 2015 sepsané příslušníkem Policie České republiky prap. P. N. s žalobkyní bylo zjištěno, že žalobkyně dne 24. 7. 2015 v 21:35 hod při kontrole nepředložila při silniční kontrole řidičské oprávnění na ul. Smetanova ve Vsetíně u pizzerie Al Capone, žalobkyně se k oznámení přestupku nevyjádřila, ani jej nepodepsala. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, v němž (mimo jiné) namítala, že: a/ v době, kdy byla příslušníkem Policie ČR vyzvána k předložení dokladů, již nebyla řidičem, neboť vozidlo sama ze své vůle zastavila a ukončila svoji účast v provozu na pozemní komunikaci, když své vozidlo odstavila, povinnost mít u sebe řidičský průkaz dle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu se tak na ni již nevztahovala, mezi důvodem k učinění výzvy a její účasti v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče totiž neexistovala zjevná souvislost, ani nebyla obviněna z žádného přestupku; b/ předložila veškeré doklady, které po ní příslušník Policie ČR požadoval. Namítala, že jako řidič vozidla není povinna znát doslovné znění zákona a citovat z paměti zákonné definice. Zákon definici pojmu „doklady potřebné k provozu vozidla“ ani neobsahuje, nemůže jí být kladeno za vinu, že se příslušník Policie ČR vyjádřil neurčitě. Žalovaný jako odvolací správní orgán napadené rozhodnutí ve výroku o vině I. A zrušil a řízení zastavil (§ 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád], ve výroku o vině I. B je změnil tak, že za slovní spojení „u pizzerie Al Capone“ doplnil slovní spojení „z nedbalosti“, dále změnil výrok o uložení sankce tak, že uloženou pokutu snížil na částku 1.800 Kč, ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 12. 7. 2016.

E. Posouzení věci krajským soudem

5. Po zjištění, že žalobkyně je k podání žaloby aktivně legitimována ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a že žaloba byla podaná v zákonné dvouměsíční lhůtě od oznámení rozhodnutí žalovaného žalobkyni (k němuž došlo dne 12. 7. 2016, žaloba byla podána u soudu dne 12. 9. 2016), krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání, když oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
6. K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující:

Podle ustanovení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015), je řidič motorového vozidla na výzvu policisty nebo vojenského policisty povinen

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

předložit doklady podle odstavců 8 a 9 policistovi ke kontrole. Dle odst. 8 téhož ustanovení musí řidič motorového vozidla mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz, b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, c) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu, d) doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle § 87 odst. 3, odstavec 9 téhož ustanovení pak vymezuje doklady nutné ke zde vyjmenovaným typům vozidel.

7. Pokud žalobkyně odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2018, č. j. 2 As 34/2006-73, pak krajský soud konstatuje, že výrok požadavky vymezené Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí splňuje. Z uvedeného usnesení vyplývá, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu (použitelné nicméně i v projednávané věci, neboť požadavky na náležitosti správních rozhodnutí v oblasti správního trestání musí být stejné) musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V projednávané věci výrok o vině (vymezený správním orgánem prvního stupně ve znění rozhodnutí žalovaného) uvedeným požadavkům vyhovuje, když je dostatečně konkrétní, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem, neboť je ve výroku uvedeno, že se jej žalobkyně dopustila dne 24. 7. 2015 v čase okolo 21:35 hodin ve Vsetíně, na ulici Smetanova, u pizzerie Al Capone, když nepředložila na výzvu příslušníka Policie ČR při dopravní kontrole řidičský průkaz, výrok tedy obsahuje konkrétní místo, čas i konkrétní způsob spáchání.
8. Žalobkyně dále odkazuje na obdobný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32, který se zabývá situací, kdy ve výroku rozhodnutí správního orgánu je uvedena pouze právní kvalifikace, v konkrétním případě ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu ukládající účastníkům silničního provozu dvě základní povinnosti, aniž by právní kvalifikaci odpovídal popis skutku ve výroku správního orgánu, tj. správní orgán zcela rezignoval v uvedeném případě na slovní vyjádření, jaká ze dvou povinností v zákonném ustanovení uvedených byla porušena. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyslovil, že předmět řízení ve výroku rozhodnutí o přestupku musí být vymezen takovým způsobem, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným, musí zcela jednoznačně vymezit a určit, čeho se pachatel přestupku dopustil a v jakém jednání spáchaný přestupek spočívá. Jak již je uvedeno výše, krajský soud má za to, že přezkoumávané rozhodnutí požadavkům na formulaci výroku vyhovuje, když uvádí právní kvalifikaci (§ 6 odst. 12 zákona o silničním provozu) a je v něm jednání žalobkyně zcela konkrétně popsáno. Z formulace výroku je tedy jednoznačně patrné, jakého přestupku se žalobkyně dopustila a v jakém jednání spáchaný přestupek spočívá, sankcionované jednání je nezaměnitelné s jednáním jiným.
9. Pokud žalobkyně namítá, že z použité právní kvalifikace není zřejmé, jaké doklady policistovi nepředložila, když ustanovení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015) uvádí jen obecně doklady podle odstavců 8 a 9, krajský soud s tímto názorem nesouhlasí. Právní kvalifikace skutku žalobkyně ve spojení s popisem skutku (v témže výroku, nikoliv až v odůvodnění rozhodnutí) je zcela jednoznačná, a z výroku rozhodnutí je naprosto zřejmé, že žalobkyní nebyl předložen právě řidičský průkaz. O dokladu, který nebyl předložen, a protiprávním jednání žalobkyně tak nevzniká žádná pochybnost, výrok je zcela srozumitelný a určitý.

10. Žalobní bod 1) krajský soud shledal nedůvodným.
11. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s její odvolací námitkou, že nenaplnila skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nepředložením řidičského průkazu, jelikož nebyla k předložení řidičského průkazu vyzvána. Výzva policisty k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla je dle názoru žalobkyně nesrozumitelná, nebyly konkretizovány doklady, které měla předložit. S tímto názorem žalobkyně krajský soud nesouhlasí, neboť žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal, a to konkrétně na straně 5 svého rozhodnutí (zde zejm. odstavec 6 a 7), kdy uvedl, z jakých důvodů nepovažuje výzvu policisty za nesrozumitelnou. Žalovaný ve svém rozhodnutí mj. uvedl, že slovní spojení „doklady k řízení a provozu vozidla“ je uvedeno v ustanovení § 124 odst. 10 písm. h) zákona o silničním provozu, nejedná se tak o úřednický žargon či o jinou profesní hantýrku, které běžný řidič nemůže rozumět, ale o zákonný termín. Od svéprávné osoby s rozumem průměrného člověka, která je v pozici řidiče, tedy odborně způsobilé k řízení motorových vozidel, lze důvodně očekávat, že ví, že policista, který po ní požaduje doklady pro řízení a provoz vozidla, chce doklady podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu.
12. Žalobkyně v žalobě namítá, že na účastníky silničního provozu nelze klást nepřiměřené nároky stran znalosti právních termínů a znalosti zákona nad míru potřebnou. Soud se neztotožňuje s žalobkyní v názoru, že vědomost řidiče o tom, že při řízení vozidla je povinen mít u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu, případně doklad o zdravotní způsobilosti řidiče určitých typů vozidel je znalost zákona „nad míru potřebnou“. Mít tyto doklady u sebe při řízení vozidla je základní povinností řidiče, který užívá motorové vozidlo k jízdě na pozemní komunikaci, což je samozřejmě podmíněno znalostí konkrétních dokladů. Z obsahu správního spisu se nadto ani nepodává, že by nebylo žalobkyni zřejmé, co po ní policista žádá, naopak z oznámení přestupku č.j. 79390/PŘ-2015-151506 ze dne 24. 7. 2015 sepsané příslušníkem Policie České republiky prap. P. N. s žalobkyní soud zjistil, že nepředložila řidičské oprávnění při silniční kontrole, oznámení o přestupku žalobkyně odmítla podepsat, ani se k němu nijak nevyjádřila. Pokud by žalobkyni nebylo zřejmé, jaké doklady po ní policista požadoval předložit, případně by měla za to, že k předložení řidičského průkazu vůbec vyzvána nebyla, ačkoliv je tak v oznámení o přestupku uvedeno, zcela jistě by se k této skutečnosti v předmětném oznámení vyjádřila. Ani tento žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.
13. V třetím žalobním bodě žalobkyně namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, že v době výzvy k předložení řidičského průkazu již vozidlo neřídila, ani jí nebylo sděleno žádné podezření z jejího předchozího protiprávního jednání a příslušník Policie ČR tedy vůbec neměl právo předložení příslušných dokladů požadovat. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že se žalovaný s touto odvolací námitkou ve svém rozhodnutí nevypořádal, neboť tak učinil na straně 5 napadeného rozhodnutí (zde 5. odstavec), dále na straně 6 (zde 2. a 3. odstavec), kde odůvodnil, proč žalobkyně byla k okamžiku výzvy policisty k předložení příslušných

dokladů v postavení řidiče, tj. že v posuzované věci byla splněna podmínka na první pohled zjevné souvislosti mezi důvodem k učinění výzvy a účasti obviněné v provozu na pozemních komunikacích, přičemž v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č.j. 2 As 1/2011-60, dle kterého je řidičem i osoba, která byla účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem, je-li dána zjevná souvislosti mezi důvodem k učinění výzvy policisty ke splnění povinností řidiče a účasti osoby v provozu na pozemních komunikacích.

14. Krajský soud se s názory Nejvyššího správního soudu vyslovenými ve výše uvedeném rozsudku ztotožňuje a má za to, že jeho závěry dopadají i na projednávanou věc. Žalobkyně byla k předložení dokladů vyzvána bezprostředně poté, co ukončila řízení motorového vozidla a vystoupila z něj. Povinnost, uložená v ustanovení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015), se vztahuje pouze na „řidiče“, přičemž dle ustanovení § 2 písm. d) zákona o silničním provozu řidičem je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. K otázce bezprostřední časové souvislosti mezi ukončením řízení a povinností řidiče lze odkázat dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že definice řidiče v ustanovení § 2 písm. d) zákona o silničním provozu neznamena, že řidičem je pouze osoba aktuálně (tj. právě v daný okamžik) řídící vozidlo (tramvaj či jedoucí na zvířeti), jak by se snad mohlo z dikce předmětného ustanovení zdát. Takový výklad by vedl k absurdním závěrům; v takovém případě by např. vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem, muselo probíhat přímo za jízdy. Bezesporu tedy účastníkem provozu na pozemních komunikacích bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déletrvající činností či dějem.
15. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, neboť žalobkyně byla vyzvána k předložení dokladů bezprostředně poté, co ukončila řízení vozidla, vystoupila z něj a souvislost žalobkyně s provozem na pozemní komunikaci tedy nebyla přetržena jiným dějem. Soud nemá žádného důvodu odchýlit se od závěrů Nejvyššího správního soudu ve shora uvedených rozhodnutích a shodně jako žalovaný má za to, že povinnost žalobkyně jako řidičky motorového vozidla na výzvu policisty předložit řidičský průkaz v posuzovaném případě byla dána. Skutečnost, že žalobkyně ze své vůle ukončila řízení vozidla a s vozidlem zastavila, tak nezbavila policejní orgány oprávnění učinit výzvu k předložení dokladů, které je řidič povinen mít při řízení vozidla u sebe (§ 6 odst. 8, 9, 12 zákona o silničním provozu). Opačný výklad by vedl k závěru, že řidič vozidla by měl kdykoliv možnost vyhnout se případné povinnosti k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla pouze tím, že by své vozidlo zastavil a vystoupil z něj dříve, než by ze služebního vozidla vystoupil příslušník Policie České republiky nebo strážník obecní policie a výzvu učinil. Pokud žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60, pak tento odkaz pro její argumentaci není přílehlavý, neboť ze zde vysloveného názoru Nejvyššího správního soudu naopak vyplývá, že řidičem s povinnostmi z toho vyplývajících je i osoba, která byla přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem za podmínky zachování zřejmé souvislosti s její účastí v provozu na pozemních komunikacích. Jak již krajský soud uvedl

výše, má shodně s názorem žalovaného za to, že tato zřejmá souvislost byla v projednávané věci zachována.

16. Pokud dále žalobkyně brojí proti tomu, že byla k předložení dokladů policistou vyzvána, přestože její jízda nebyla jakkoliv nestandardní a nebylo jí sděleno podezření z žádného protiprávního jednání, pak lze toliko uvést, že ustanovení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015), nepodmiňuje povinnost řidiče předložit na výzvu policisty doklady, které musí mít při řízení vozidla u sebe, jeho předchozím protiprávním jednáním, ale jen a pouze onou výzvou policisty. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č.j. 6 As 276/2014-61, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že jedinou podmínkou stanovenou zákonem pro podrobení se vyšetření na ovlivnění alkoholem dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je výzva policisty, k provedení silniční kontroly policista nepotřebuje disponovat konkrétními poznatky o podezření ze spáchání trestného činu, správního deliktu či přestupku, a to s ohledem na preventivní povahu silničních kontrol. V této posuzované věci se jednalo sice o povinnost řidiče dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu (povinnost řidiče podrobit se vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem), závěry Nejvyššího správního soudu však lze užít i v nyní projednávané věci, neboť se taktéž jedná o povinnost řidiče podmíněnou předchozí výzvou policisty. Účelem preventivní kontroly a s ní spojené výzvy k předložení dokladů, které musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe, je zjištění, zda jsou silničního provozu v postavení řidiče účastny toliko osoby, které jsou k tomu oprávněny a zda jimi užívaná vozidla vyhovují požadovanému technickému stavu. Preventivní kontroly plní zároveň významnou funkci generální. Výkladem ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015) tak nelze dospět k závěru, že policista je oprávněn požadovat po řidiči předložení zde uvedených dokladů toliko za situace, kdy má důvodné podezření ze spáchání přestupku řidičem vozidla.

17. Soud tedy neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.

F. Závěr

18. Na základě výše uvedeného soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

G. Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnému žalovanému však dle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 22. prosince 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.